

PREČÍTAJ SI VOĽNÉ POKRAČOVANIE KNÍH:

Zakliate jedenáste narodeniny, Konečne dvanásťročná  
a Za trest trinásťročná



**Len nie  
desaťročná!**

**WENDY MASS**

**Len nie  
desaťročná!**



# **Len nie desaťročná!**

**WENDY MASS**

**slovart**

Copyright © 2013 by Wendy Mass  
Published by arrangement with Scholastic Inc.,  
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.  
Translation © Zuzana Kamenská 2017  
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,  
Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2876-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

„V každom okamihu je v stávke niečo posvätné.“  
rabín Abraham Joshua Heschel

## *Prológ*

PRED DESIATIMI ROKMI

Ak človek žije už skoro sto rokov, máločo ho prekvapí. Preto keď Angelina D'Angelo vošla v ten horúci júlový deň do pôrodnice vo Vrbovej Vieske, nečakala nič zvláštne. Myslela si, že nanajvýš o desať minút bude všetko vybavené.

No bol pokazený výťah a musela vyjsť na druhé poschodie. Potom do nej dobiedzal nový strážnik, ktorý chcel silou-mocou vidieť preukaz, ktorý si zabudla pripnúť na zelenú sestričkovskú rovnošatu. Už niekoľko desaťročí tam chodila aspoň raz do týždňa a zvykla si, že ju nikto nezastavuje. Zaskočilo ju to, a tak jej chvíľu trvalo, kým prezrela všetky preukazy, čo mala vo vrecku, a našla ten správny.

Rýchlym krokom sa náhlila k oddeleniu pre novorodencov. Hodiny nad dverami ukazovali, že do poludnia ostávajú tri minúty. Mala čas. Poobzerala si miestnosť a zbadala bábätko pevne zaviazané v ružovej perinke.

GRACE ALYSA KELLYOVÁ čítala na kartičke zavesenej na postieľke. ČAS NARODENIA: 11.00 h. HMOTNOSŤ: 2 834 gramov. Bola maličká. A predsa od nej mnoho záviselo.

S ľahkosťou a istotou, ktoré prináša len dlhý cvik, zobrala dieťaťko do náručia. Zohla sa a šeptom začala odriekať slová, ktoré mu mali zabezpečiť ochranu. Vychádzali jej z úst plynulo a sladko ako med.

*Klop! Klop!*

Angelina prekvapene zdvihla hlavu a slová sa jej zasekli na jazyku. Za oknom stál sotva trojročný chlapec, poskakoval a ťukal na sklo. Pozrela sa na hodiny. 11.59 h. Znova sa naklonila, aby pokračovala. Kde skončila?

„Grace!“ zvolal rozradostene chlapec. „Ja som tvoj starší brat!“

Angelina sa zamračila. „Ticho, Connor!“ zahriakla ho tak nahlas, ako sa odvážila. „Zobudíš všetky bábätká!“

Chlapec však ďalej vykrikoval a dupal. Vôbec sa ne-divil, že cudzia pani pozná jeho meno. Kde mal rodičov? Otočila sa mu chrbtom a pokračovala v odriekaní. Počkať, túto časť už vravela? Srdce sa jej zachvelo pod návalom neznámeho pocitu. Strach.

Ostávalo tridsať sekúnd.

*Klop! Klop!*

Neobzrela sa. Po čele jej stiekla kvapka potu. Angelina si nedokázala spomenúť, kedy naposledy bola v strese. Nemôže toho chlapca niekto odviesť?

Dvere na oddelení novorodencov sa otvorili a dovnútra vošla mladá sestrička, ktorej meno sa jej nechcelo pamätať. „Je načase odniesť ju mamičke na kŕmenie.“

Angelina sa nemusela pozrieť na hodiny, aby vedela, že jej čas uplynul.

„Chcete, aby som ju odniesla?“ spýtala sa sestrička. „Asi si potrebujete oddýchnuť.“

Angelina bez slova vložila bábätko do ženinho náručia. Potom sa vystrela, prepálila pohľadom chlapca, ktorý ešte stále trieskal na sklo, a odišla. Musela čakať celý rok, aby sa o to mohla opäť pokúsiť. Nemohla dva razy po sebe zlyhať. Nie pri tomto dieťatku. Grace je výnimočná.

A Angelina D'Angelo sa musela postarať, aby sa o tom vo Vrbovej Vieske nikto nedozvedel.





# Prvá kapitola

AMANDA

Pred dvoma rokmi som neverila ničomu, čo som nevidela na vlastné oči. Potom do môjho života vstúpila Angelina D'Angelo, najstaršia žena vo Vřbovej Vieske, a obrátila ho hore nohami. Teraz sa to chystala urobiť znova. Bola by som ešte vydesenejšia, keby po mojom boku nebol Leo. Vlastne sedel za mnou na zadnom sedadle Rayovho auta, ale bol nablízku.

Vždy sme sa s Leom usilovali byť tu pre tých, ktorým sa Angelina rozhodla „pomôcť“. Posledné štyri týždne to bola Tara, ktorú sem na letné prázdniny poslali k tete ako trest za to, že sa pokúsila ukradnúť zo školy kozu. Myslí si, že nepoznáme dôvod jej vylúčenia zo školy, lenže toto je malé mestečko. Ľudia radi rozprávajú. Angelina dala Tare úlohu, aby zozbierala rôzne predmety. Nakoniec sa ukázalo, že o to vôbec nešlo. Skončilo sa to včera, keď ju Angelina prinútila usporiadať predstavenie *Fidlikant na streche*. Všetci sme v ňom účinkovali. Na nohách mám tri otlaky od čižiem, ktoré som

musela mať obuté. Stále neviem, ako to Tare pomohlo, ale keď som ju dnes ráno videla, vyzerala šťastnejšia, než kedykoľvek predtým, takže sa niečo muselo udiat po predstavení.

Minulý rok padla Angelina do oka Rory, ktorá si spravila zoznam všetkého, čo bude môcť robiť, keď bude mať dvanásť. Angelina sa zjavne rozhodla, že jej ukáže, čo sa stane, keď človek dostane všetko, čo si zmyslí. Chuderka Rory niekoľko mesiacov riešila jednu šibnutú situáciu za druhou a väčšinu jej peripetií točil filmový štáb, ktorý sme mali v škole! Zvládla to však dobre. Oveľa lepšie, než by som to zvládla ja!

Dnes večer bude na premiére filmu pravdepodobne celé mesto. Bude to skvelé. Dúfam, že nech už Angelina pre mňa s Leom naplánovala čokoľvek, dostaneme sa večer do kina.

Hoci sme celý rok vedeli, že tento deň príde, som celá napätá a plná očakávania. Stavím sa, že Rory s Tarou si robia starosti, že sme sa vyparili a nechali ich na Davidovej oslave bar micvy bez jediného vysvetlenia. Len Leo, Rory, Tara a ja vieme, že Angelina má nadprirodzené schopnosti. David o tom nevie, hoci posledné týždne pomáhal Tare a hral hlavnú úlohu v muzikáli, pričom sa celý čas usilovne pripravoval aj na bar micvu. S Angelinou jen to tak: ak vy nevyzradíte jej tajomstvá, ona si tie vaše tiež nechá pre seba. Podľa toho,

ako David hľadá na Taru, keď si myslí, že ho nikto nevidí, súdim, že by pre ňu urobil hocičo.

Pozriem sa ponad plece na Lea, ktorý sleduje, ako za oknom mizne nákupné centrum. Tvári sa pokojne, ale viem, že myslí na Grace a na to, čo nájdeme, keď dorazíme do nemocnice. Nech nás čaká čokoľvek, zvládneme to spolu. Sme dobrý tím. A keby nebolo Angeliny, možno by sme sa už nikdy neudobrili a neboli opäť najlepší priatelia. To, čo sme prežili, vytvorilo medzi nami večné puto. Preto pre ňu vďačne spravím, čo bude chcieť. Potvrdilo sa to, keď som pristala, že sa celý rok nebudem s Leom rozprávať. Tomu sa hovorí *odhodlanie*. Jedna vec je nerozprávať sa so svojím najlepším priateľom, keď sa pohádate a nechcete sa zhovárať. No niečo iné je, keď veľmi chcete počuť jeho hlas, no nemôžete. Tentoraz sme však lepšie pripravení. Okrem toho, že sme o dva roky starší a múdrejší, vieme, že najdôležitejšie sú veci, ktoré nevidno.

„Ray,“ ozve sa zo zadného sedadla Leo, „ak pôjdeš ešte pomalšie, začneme cívať.“ Davidov obrad bol v sade, kde spieval medzi mladučkými jablňami, ktoré sme vlani zasadili. Jablkový sad je dosť ďaleko od nemocnice.

„Viem, že toto auto je staršie než ty,“ pokračuje Leo, „ale kedy sa z teba stal deduško? Dupni na plyn!“

„Piánko, mladý pánko,“ odvetí Ray s austrálskym prízvukom. „Idem tak rýchlo, ako sa dá.“

Leo mu kopne do sedadla. „Naozaj najrýchlejšie?“

„Hej, piánko, ak sa ti nepáči, môžeš poprosiť niekoho iného, aby vás rozvážal po meste.“

Nemôžeme. Ray pracuje pre Tarinho uja u nich doma, takže je vždy nablízku. A nekladie priveľa otázok. Zvyčajne sa pred ním hanbím, lebo je pekný. Vyzerá ako austrálska rokova hviezda. Je opálený, má blond vlasy, široké plecia a rozkošný prízvuk. Keďže sa stále nemôžem zhovárať s Leom, kým to Angeli-  
na nepovolí, a musím niečo povedať, lebo prasknem, otočím sa k Rayovi. „Piánko? Čo to vôbec znamená? A ako to, že keď niečo hovoríš, znie to, akoby si kládol otázky?“

Ray sa zachichoce. „To je austrálska špecialita. Všetci tak rozprávame. Znamená to, že sa má upokojiť a že sa nemá rozčuľovať. Na tvojho frajera platia obe slová. Povieť mi už konečne, z čoho ste takí nervózni?“

Ako prvé sa mi derie na jazyk, že Leo nie je môj frajer, ale už som sa naučila takéto poznámky ignorovať. Ľudia si to o nás šepkajú už roky a teraz, keď máme trinásť, je to ešte horšie. Aj tak budú veriť iba tomu, čomu chcú. „Už som ti to predsa vravela. Connorovu sestru Grace zobrali dnes dopoludnia do nemocnice a my ju musíme vidieť. Stalo sa to tesne pred tým, ako sa začala Davidova bar micva, ale zistili sme to až po obrade.“

Ray konečne pridá plyn. „Amanda, Amanda, Amanda,“ moje meno vyslovuje ako nejaké zaklínadlo. „Aj ja mám rád Grace. Je to vtipné dievča a včera bola vo *Fidlikantovi na streche* skvelá. No tu ide určite o niečo viac, než len o vaše obavy o dievča, ktoré sotva poznáte.“ Ukáže na tabuľku na mojom krku. Už to bude rok, čo s Leom komunikujeme tak, že si píšeme odkazy na tabuľky. „Deje sa toho oveľa viac.“

Samozrejme, má pravdu. Grace sotva poznáme. Jej starší brat Connor je Davidov najlepší kamarát, ale keď sme Davida za posledný rok dobre spoznali, o Connorovi vieme len to, že hrá veľa videohier, stále sa smeje, a keď vyrastie, bude vynálezcom ako Tarin ujo. Stále nevieme, čo nás spája s tým, čo sa stalo Grace, ale s Leom máme moc urobiť dnes niečo, čo nedokáže nikto iný. „Tara mala pravdu. Keď chceš, *dokážeš* hovoriť aj normálne,“ poznamenám.

Namiesto odpovede zahundre. Kútikom oka sledujem, ako šofériuje, a premýšľam, či mu to mám povedať. Celkom by sa nám hodilo povedať nejakému dospelému, čo sa deje pre prípad, že by sa nám niečo stalo. A hoci Rayovo auto desivo klepoce a jazdí rýchlosťou slimáka, Ray je vždy ochotný odviezť nás, kam potrebujeme. A celú hru zrežíroval za dva týždne len preto, lebo sme ho o to poprosili.

Pípne mi esemeska. Správa je od Lea.

**PO VŠETKOM, ČO POČAS LETA SPRAVIL PRE TARU, SI MYS-  
LÍM, ŽE MU MÔŽEME VERIŤ. NEMUSEL NÁM POMÁHAŤ S HLADA-  
NÍM ANI REŽÍROVAŤ HRU, A KEĎ NÁM ANGELINA POVIE, ČO SA  
DEJE, ASI BUDEME POTREBOVAŤ NIEKOHU, KTO NÁS BUDE VO-  
ZIŤ. RODIČIA SA PRÍLIŠ VYPYTUJÚ.**

Niekedy mám pocit, že sa s Leom delíme o mozog.

Ray sa na mňa pozrie. „Dúfam, že máš nekonečný paušál. Tara mi vravela, že vy dvaja ste sa už skoro rok nerozprávali.“

„Dnes je to *presne* rok.“ Zhlboka sa nadýchnem. „Ak ti to poviem, sľúbiš mi, že to nikomu nevyzradíš?“

„Čestné skautské,“ prisľúbi.

„Bol si skaut?“ spýta sa Leo.

„Dotiahol som to až na rovera,“ odvetí hrdo Ray.

Leo sa zasmieje. „To je ako orlí skaut? Na strednej si musel byť poriadne oblúbený.“

„To si trafil, kamoš.“

„Môžeme sa sústrediť, prosím?“ spýtam sa a vyplujem kúsok nechta, ktorý som si práve odhryzla. Pristane na palubovke.

Ray na mňa fľochne. „Milé.“

Zmetiem nechť z plastu. „Prepáč. Je to hnusný zlozvyk.“ Na sekundu zaváham, lebo neviem, ako to mám povedať. Obzriem sa na Lea. Nakloní hlavu a prikývne,

aby ma povzbudil. Za posledný rok sme sa naučili čítať jeden druhému z tváre tak dobre, že dokážeme komunikovať len zmenou mimiky. Je úžasné, koľko sa dá povedať očami, krivkou úst, krkom či plecami.

Zhlboka sa nadýchнем. „Viem, že to vyznie šialene, ale pred dvoma rokmi sme s Leom prišli na to, že ak sa rok nerozprávame, čas sa pre nás dvoch zastaví. Je to príliš zložité, aby som ti to vysvetlila, ale nejako to súvisí s našimi predkami. Od štrnásteho júla minulého roka sme sa nerozprávali. Dnes je to presne rok.“ Zdá sa mi správne, že som mu to povedala. Mám pocit, že by o tom mal vedieť.

Ray hľadá na cestu, odbočí k nemocnici a povie: „Mohla si mi rovno povedať, že sa o tom so mnou nechceš baviť.“

„Vraví pravdu,“ ozve sa Leo a predkloní sa. „Na tento deň sme čakali celý rok. Netušíme, čo sa má stať. Najprv sme si mysleli, že to súvisí s Davidom, lebo sa chystala jeho bar micva. Napadlo nám, že sa možno stane niečo, čo bude treba napraviť, ale nič sa neprihodilo. Potom sme si mysleli, že to bude súvisieť s Tarou, ale dnes ráno sme videli, že po včerajšom predstavení našu pomoc už nepotrebuje. Po Davidovom obrade sme sa však dozvedeli, že rodičia museli Grace urýchlene odviezť do nemocnice. Keď sme zistili, že sa to stalo na jej



desiate narodeniny, boli sme si istí, že to súvisí s ňou. Narodeniny sú pre Angelinu veľmi dôležité.“

Ray zastane pred hlavným vchodom do nemocnice a otočí sa k nám. „Angelina je tá nízka starenka, ktorá pracuje po celom meste? Tá, čo včera sedela na *Fidlikantovi* v prvom rade?“

Obaja prikývneme.

Ray vytiahne z vrecka košele zväzok bankoviek. „Po predstavení mi dala sto dolárov. Povedala, že ich tento týždeň budem potrebovať na benzín. Myslel som si, že jej preskočilo, ale kým som jej ich stihol vrátiť, niekto sa pristavil, aby mi zagrataloval, a keď som sa otočil, bola preč.“

S Leom sa na seba uškrnieme. To, čo povedal, nám len potvrdilo, že sme sa mu mali zdôveriť. „Nuž, Ray, teraz už poznáš záhadnú Angelinu D'Angelo.“

„Musíme sa dostať dnu,“ vyhlási Leo a otvorí dvere na aute.

Snažím sa odmotáť si bezpečnostný pás z tabuľky. Vôbec mi nebude chýbať, keď ju konečne zložím z krku.

Ray sa pozrie na peniaze v hrsti, strčí si ich do vrečka na nohaviciach a povie: „Nemôžem vás tu predsa len tak nechať.“

„To je od teba naozaj pekné,“ usmejem sa, „ale nevieme, ako dlho sa zdržíme.“

„A nevieme ani to, aký bude deň, keď opäť vyjdeme,“ zapojí sa do rozhovoru Leo a strčí hlavu do okna. „Dnešok by mohol byť dneškom pre nás, ale zajtrajškom pre teba. Alebo dokonca budúcim týždňom!“

Ray sa zmätene poškrabe po hlave. „Čože?“

„Presne tak,“ prikývne a otvorí dvere.

„Risknem to a spoľahnem sa, že deň bude pre nás rovnaký, aj keď vyjdete.“ Ray naštartuje. „Budem vás čakať na parkovisku.“

Ak vôbec vyjdeme. Poďakujem sa mu, zhlboka sa nadýchne a rozbehne sa za Leom. Či nám už Ray verí, alebo nie, som rada, že je tu s nami.

Keď prejdeme cez obrovské sklenené dvere, zbadáme Connorovho otca. Hneď ho spoznám, pretože ho mám v čerstvej pamäti zo včerajška. Celé predstavenie natáčal na kameru, ktorú postavil na statív na kraji pódia. Teraz bojuje s automatom na kávu. Podľa dokrkvaneho pohára súdim, že automat vyhráva.

„Pán Kelly!“ zvolá Leo a rozbehne sa k nemu. „Je Grace v poriadku? Ja som Leo a toto je Amanda. Sme Connorovi kamaráti. Včera sme hrali v predstavení. David nemohol prísť, a tak nám napadlo, že sa tu namiesto neho zastavíme my.“

Pravda je, že sme sa nedohodli, ako vysvetlíme našu nečakanú návštevu. No jeho vysvetlenie je celkom dobré. Leo vie veľmi dobre klamať.

Pán Kelly je vysoký, preto musí skloniť hlavu, aby nás videl. Jeho krvou podliate oči sú červené skoro ako jeho vlasy. „Pamätám si vás,“ povie a pohár hodí do koša. Prejde očami z Lea na mňa. „Prečo máte tabuľky? To je nejaký módnny trend?“

„To je naddho,“ mávnem rukou.

„Čoskoro ich zahodíme,“ dodá Leo. „Dúfajme.“

Pán Kelly sa márne usiluje o druhú kávu. Nahlas vzdychne. „Takže ste sa prišli pozrieť na Connora? Priviezli sme sem však Grace.“

„Áno, samozrejme, prišli sme aj kvôli Grace,“ uisťm ho. „Na skúškach sme sa zblížili.“ Nie je to celkom pravda, i keď hrala moju dcéru. „Dnes ráno na bar micve mi povedala mama.“

„To je celá Grace.“ Nadvihne kútiky, akoby sa chcel usmiať, ale príliš sa mu to nedarí.

„Čo sa stalo?“ spýta sa Leo. „Ochorela?“

„Ani nie,“ odpovie pán Kelly. „Vyzerá to, akoby bola v šoku. Lekári sa obávajú, že upadá do katatonického stavu,“ zlomí sa mu hlas. „Znamená to, že mozog nedokáže vysielat signály telu. Nerozpráva ani sa nehýbe.“

Stiahne mi žalúdok. Leo zbledne. Nevie, čo som čakala – možno zmutovanú chrípku alebo nejaký brušný vírus –, ale toto rozhodne nie.

„Podťe!“ zavelí a mávne rukou, aby sme ho nasledovali. „Podťe sa na ňu pozrieť.“

Kým čakáme na výťah, Leo povie: „Včera na vystúpení sa mi zdala úplne v poriadku. Pobiehala a zabávala sa ako zvyčajne.“

„Prišlo to nečakane,“ prisvedčí pán Kelly. „Ešte pred niekoľkými hodinami sa nevedela dočkať Davidovej bar micvy. Tešila sa na Davidových kamarátov.“ Keď vojdeme do výťahu, stlačí gombík tretieho poschodia. Kým sa zavrú dvere, vklízne k nám starší manželský pár s ružovými balónmi a kyticou kvetov. Žena – rýchlo mi dôjde, že je to čerstvá stará mama – laktom stisne tlačidlo PÔRODNICA. „Našej dcére sa práve narodilo dieťaťko,“ nadšene vyhrkne. Pokúsime sa na nich usmiať, ale máme rovnaký problém ako pán Kelly – naše ústa sa nechcú rozťahnúť do úsmevu.

Manželia vystúpia na druhom poschodí a pán Kelly pokračuje v rozprávaní. „Do Jablkového sadu sme prišli skoro ráno. Connor potreboval nastaviť videospojenie, aby obrad mohol sledovať aj Davidov otec.“ Odmlčí sa. „Dúfam, že to fungovalo.“

Prikývneme. „Dokonale,“ odpoviem mu. „Mala som pocit, že Davidov otec je tam s nami.“

„Viem, že to bol Connorov nápad,“ dodá Leo. „Všetky podrobnosti sám vybavil s klinikou, kde liečia Davidovho ocka.“

„Má nadanie na techniku po mne,“ hrdo odvetí pán Kelly. Potom však opäť zosmutnie. „Keď Phil – tak sa

volá Davidov otec – ochorel, s pani Kellyovou sme vozievali Davida a jeho mamu na kliniku. Phil žartoval a dokázal sa sám hýbať. No keď sa mu stav zhoršil, už nechceli, aby sme ho s nimi chodili navštevovať.“

Všetci mlčíme. David o svojom otcovi nikdy veľa nehovoril – aspoň nie mne. Viem, že jeho stav je nevyliciteľný a jeho choroba je dedičná, takže možno jedného dňa ochorie aj David. Pán Kelly pokrúti hlavou, akoby sa usiloval striasť smutné myšlienky, a potom pokračuje: „Takže Connor všetko nainštaloval a práve sme sa chystali usadiť, keď Grace začala sťažka dýchať. Napadlo nám, že ju uštipla včela a má alergickú reakciu, no nenašli sme nijaký štipanec. Zo začiatku ešte rozprávala. Vlastne neustále rozprávala. No nedávalo to zmysel. Stále opakovala niečo o nitkách na oblohe. Dookola vravela čosi, čo znelo ako: *Vrbová Vieska je prikrývka*.“

„Vrbová Vieska je prikrývka?“ zopakuje Leo, keď kráčame dlhou chodbou. „Čo to znamená?“

„Netušíme. Potom znenazdajky prestala rozprávať. Zdalo sa, že nás ani nepočuje. Odniesol som ju do auta a priviezli sme ju rovno sem.“ Potom stíchne a rýchlymi krokmi prejde okolo niekoľkých zavretých dverí. Chodby zapáchajú čistiacimi prostriedkami. Určite je to lepšie ako iné zápachy, ktorými väčšinou nemocnice smrdia.